

**Diverses
persones
vinculades a la
vida de Lluís
Diemaró han
volgut fer públic
el seu record
amb aquestes
lletres**

Record d'en Lluís

Era el capvespre d'un dia d'estiu, a la plaça de la Corona. En Lluís tindria uns disset anys.

"M'agradaria dedicar-me a la Televisió".

"Voldria portar una càmera".

"On he d'anar?".

"Com m'he de preparar?".

Com si fos ara, veig aquells ulls nets i profunds esperant la meva resposta.

"Primer fes una carrera universitària. Després: viatja. Ves a Anglaterra o als Estats Units. Comença des de baix".

Més tard vaig parlar amb els seus pares —com us acompanyo ara amb el dolor!— i vàrem estar d'acord en la carrera: Ciències de la Informació.

Va ser alumne meu.

Sempre excel·lent.

Encara guardo el seu treball de fi de curs. Magnífic.

La Televisió el necessitava.

No per estar al darrera de la càmera, si no per estar al davant.

Com es podia prescindir d'un comunicador nat?...
La càmera l'estimava, però ell la volia abraçar.

"Saps?" —em va dir fa un any al bar de TV3—, ara ja sóc ENG. Ara portaré la càmera".

Havia aconseguit el seu objectiu dels 17 anys.

Per fi podia abraçar la càmera...

Els seus ulls nets i profunds brillaven igual que aquell capvespre a la plaça de la Corona.

Lluís: fill, amic, company... tots els professionals et trobarem a faltar.

I ara —que escric barroerament sobre el paper mullat de llàgrimes— puc veure't abraçat a una càmera, allà dalt, on la llum deu ser perfecta, per als rodatges i on es pot realitzar el programa del benestar etern.

Esteve Duran

Un periodista integral

Fa una mica més d'un any vaig tenir la primera i única oportunitat de fer un reportatge conjunt amb en Lluís a TV3. Un dels responsables del departament ens va demanar que anéssim a Castelló d'Empúries per explicar els problemes que la cingonya Guita tenia als aiguamolls per obtenir descendència. No és que els aiguamolls siguin un mal lloc per afavorir la procreació, no, el problema és que aquests animals tan carismàtics tenen problemes d'adaptació i en el cas concret d'aquesta espècie, que anys enrera vivia a Catalunya sense cap maldecap, resulta difícil aconseguir, primer, que s'instali en un nou territori, i segon, que es reproduïxi. Són aigua migratòries i el seu pas pels aiguamolls no deixa de ser una anèdota més del seu camí. La nostra missió consistia en explicar que la cingonya Guita, un mascle amb tots els ells i uts, havia decidit quedar-se a l'Empordà i que els responsables del Parc Natural havien decidit celebrar-ho amb una festa. El tema ens agradava a tots dos i ens vam plantejar el reportatge amb ganes. Aquells eren els meus primers dies al Departament d'Informatius i tot just començàvem a preparar el debut del Telenotícies "Comarques". Camí de Castelló vam tenir amb en Lluís una xerrada que sempre recordaré. Una xerrada impensable, per exemple, en el temps que col·laboràvem junts a Ràdio G. Quan vam posar en marxa l'emissora municipal, amb en Lluís Torres, en Miquel Àngel Moreno, l'Eugení Rius, en Lluís Pocurull, en Lluís Ruiz i l'Enric Corbera, en Lluís i jo, vuit en total, teníem il·lusió, ens consideràvem uns bons professionals, però de vegades, tots plegats, gastàvem un mal geni innecessari. Durant les dues hores llar-

gues de viatge cap a l'Empordà, entre rialles i fins i tot algun reneq graciós, vam repassar una història llunyana en el temps, però encara recent en la consciència. D'aquella experiència tots en teníem un record especial. Un servidor va ser el primer en deixar l'emissora per dedicar-se a altres projectes periodístics. En Lluís ho va entendre, però al cap d'un any i mig no va veure gens clar que me n'anés una temporada a la Cerdanya —allà tenia les possibilitats— per iniciar el contacte amb el món del vídeo. Recordo que en aquell moment em va saber greu que no ho entengués precisament una persona aficionada com ell als mitjans audio-visuals. Però el temps va passar, en Lluís va entrar a TV3 i uns mesos després vaig seguir el seu camí, com també ho havien fet o ho farien més tard l'Eugení Rius, en Pep Vilar, en Miquel Àngel Moreno, en Jordi Pey o en Lluís Torres.

Les reflexions centrals de la nostra xerrada, com es pot entendre, van girar entorn dels capricis d'un destí que tots havíem assumit.

Tornant dels aiguamolls, on vàrem passar un dia extraordinari, en Lluís, que havia enregistrat totes les imatges del reportatge amb la nostra càmera, es va encarregar de redactar-lo i muntar-lo. Ell, un periodista integral, disfrutava amb el periodisme integral que proporcionava un mitjà de comunicació com és la televisió. El dimecres 20 de juny va ser un dia especialment trist a TV3. El periodista, una mescla rara de bohemí, aventurer i lletraferit, és qui millor assumeix els riscos de la seva feina. Aquesta teoria, l'altre dia, amb la desaparició dels nostres companys, es va escapar.

Joan BESSON
Periodista de TV3.

Mai la popularitat l'havia fet canviar

Posar-se davant un paper en blanc i reflectir els sentiments que provoca la pèrdua d'un ésser estimat no és cosa fàcil. Els periodistes, que acostumen a parlar sovint de catàstrofes, morts i assassinats amb una fredor distant, ens desmuntem, i no som capaços de dir dues paraules seguides sense emocionar-nos, si el que hem de fer és parlar d'un company que ja no tornarem a veure.

Explicar-vos la qualitat humana i professional d'en Lluís tampoc no és cosa fàcil. Aquests dies molts periodistes companys meus han parlat d'ell amb més coneixement, i amb paraules més ben escrites, que no pas aquestes. Però ja que m'ho heu demanat us diré que en Lluís em va engrescar a fer periodisme. Ell em va donar la primera oportunitat. Va ser fa molts anys a Ràdio Granollers. L'havia conegut mesos abans quan com-

partíem el cotxe que ens portava des de Granollers fins a Bellaterra. Ell estudiava el darrer curs de Ciències de la Informació, jo, tot just començava.

Dels anys que vàrem estar junts a la ràdio, recordo la seva manera de treballar, sempre segur de les seves decisions. I recordo quan ens va dir que plegava i s'anava a Televisió Espanyola.

La primera vegada que el vaig veure per Televisió vaig pensar que no ho feia gaire bé. És evident que em vaig equivocar. Fins i tot un dia, quan feia allò tan habitual en ell, que era passejar per Granollers, li vaig dir. En va confessar que davant la càmera es trobava estrany. Però era el primer pas per entrar en un món, l'audio-visual, que l'entusiasmava. Li agradava tant, que durant molts anys havia col·laborat amb la televisió de Cardeu. Era el nostre corresponent a Granollers.

La de després ja es una història més coneguda. El seu pas a TV3, i haver aconseguit el seu somni professional, ser reporter. En definitiva el somni que tenim tots els que treballam en aquest ofici.

Humanament en Lluís també en tenia de contradiccions, com tots, però era una persona propera, gens distant, i mai la popularitat no l'havia fet canviar. Fins i tot l'havia rebutjat. I això us puc ben assegurar que és difícil.

Records, imatges, paraules dites i no dites, tot em va venir al cap quan em van dir que en Lluís s'havia mort. Pot ser perquè mai no li podré dir tot això que us he dit a vosaltres.

I per acabar, deixeu-me dir que no més vull recordar en Lluís passejant per Granollers, somrient, amb la Mercè i les dues nenes. Es la imatge més viva d'una absència.

Pep Vilar

Un dol molt compartit

La mort tràgica de Lluís Diemaró ha commogut fonamentalment Granollers i el Vallès Oriental. La mort, tan cruel a cops, no és mai oportuna. Però poques vegades com aquesta ha aconseguit despertar un sentiment de dolor tan col·lectiu en la gent més diversa de la nostra comarca.

El condol per la seva pèrdua s'ha fet sentir insistentment en tot tipus de converses i ambients. Les cases, les botigues, el carrer..., han viscut amb angonya els dies llargs que han precedit l'enterrament. Sembla que no pugui ser. És un dol íntim de qui comença a enyorar ja aquell rostre familiar i entranyable, i la veu reconeguda, que tant entrava a les nostres llars per explicar-nos notícies, com el trobàvem a la Porxada amb la seva esposa i filles, o a l'Europa..., com un element quotidià més del nostre paisatge.

L'acció que va segar la seva vida també es va endur la de dos periodistes més de TV3 —Josep Ylla-Català i Joan Fornell— i de l'interpret que els acompanyava —José Fuita. Vaig tenir la sort de conèixer poc o molt també a aquests dos periodistes de la Televisió de Catalunya i, per tant, la notícia d'impacte ciutadà troba en mi la concreció de situacions viscudes entre companys de feina.

Lluís Diemaró, però, era el rostre conegut i personifica l'accident en l'opinió pública catalana. I, certament, més enllà del Vallès la seva mort ha entristit molts telespectadors catalans que havien descobert la seva simpatia i les seves gesticulacions particulars, des dels inicis de TV3, de públic unànime, quan el tenien sovint a casa a l'hora dels àpats.

A Granollers i comarca, tanmateix,

el nostre dol particular és un altre i suporta la simple familiaritat televisiva. Tothom sap que aquell rostre tan humà que coneixiem no era una ficció de les càmeres, sinó la definició vital del personatge. Un periodista jove i inquiet, que preferia la més inadvertida elaboració del reportatge a la popularitat del presentador. Un home senzill, accessible i sempre il·lusionat. Molt arrelat a Granollers, popular d'abans de treballar a televisió, i amb qui es podia comptar en totes les iniciatives ciutadanes. Des de la direcció de la Ràdio Granollers que va dibuixar, ho va poder demostrar. I ho va seguir demostrant de llavors ençà.

Sabem que el trobarem a faltar molt. La nostra tradicional identificació col·lectiva amb Lluís Diemaró traspuja ara un profund agraïment per tot el que ha estat.

Vicenç Relats

Comiat a un fill de Granollers

A Granollers, a Barcelona i arreu de Catalunya, s'han viscut uns dies de commoció col·lectiva d'ençà que ens arribà la notícia tràgica de l'accident ocorregut en les terres llunyanes d'Alemanya en les que dos periodistes, en Lluís Diemaró, de Granollers, i en Josep Ylla, de Vic, un realitzador de TV3, Joan Fornell, de Berga i també Josep Fuita sociòleg xilè, trobaren la mort aquests joves dedicats intensament als serveis de comunicació.

La notícia emesa en l'espai Telenotícies migdia ens deixà aclaparats, principalment perquè hi havia un fill de Granollers descendent d'una vella família de solera. En Lluís Diemaró, qui hem de reconèixer que en plena joventut havia aconseguit, pels seus coneixements i el tarannà comunicatiu, popularitat en aquest món actual on és tan difícil de surar i més difícil situar-se a primera fila en el treball de cada dia.

Coneixem a la vella família Diemaró de quan els avis regentaven la fon-

da-taverna de Can Peret, situada a la cantonada del carrer Clavé a la Plaça de la Corona, obligada a passar-hi quan s'anava al Mundial Cine. Recordem quan en Lluís anava per la carretera amb els seus pares i la seva germana, quan el contemplàvem puntejant en les ballades de sardanes i en la col·laboració dels aplecs i concursos de la ciutat en els que participava amb la seva colla sempre amb la seva característica serietat i la simpatia del jove que sabia viure l'època de la joventut.

Quan a l'any 78 la ciutat va mobilitzar-se per aconseguir editar un setmanari granollerí redactat amb el nostre idioma, sorgiren un estol de joves desitjosos d'obrir-se camí a la vida i que tenien la dèria d'escriure, formaren la redacció del novell periòdic que es batejà amb el nom de Plaça Gran, entre ells no hi podia faltar en Diemaró.

Pel caràcter emprendedor la Plaça Gran li resultà com trampolí per en-

dinsar-se en l'intrínsec món del periodisme i als 20 anys impulsar l'emissora del poble, Ràdio G., que en fou director, després d'aquesta experiència treballà al circuit català de TVE i ara fa sis anys, l'any 84, va ser el primer periodista català que ens va retransmetre l'espai "Telenotícies cap de setmana" fet històric en aquesta època de finals del segle XX.

Recordem les sessions setmanals que es celebraven en un pis particular de l'Avinguda de Sant Esteve que generalment finalitzaven a altes hores de la nit en les que en Lluís inicià la curta i exemplar il·lusió: ser periodista català.

Segur que en aquells moments no pensava arribar al do la popularitat aconseguida a l'introduir-se a les llars i convertir-se en l'home del Telenotícies.

Amb la irreparable pèrdua, en el comiat, creiem que solament ens resta dir que ens ha marxat un fill de Granollers, que recordarem sempre...

Josep Garrell i Soto

En la mort d'un gran reporter de casa nostra

Quan feia poc que els components de l'Agrupació Teatral "Foyer" celebràvem, amb complaença, la bona acollida que tingué la representació de l'obra "L'amor venia amb taxi", a la Sala d'Actes del nostre Centre Geriàtric, ens arribà la trista notícia que el fill del matrimoni Diemaró-Vila, integrants de l'elenc, havia trobat la mort, en accident automobilístic, en una autopista alemanya.

Efectivament: Lluís Diemaró i Vila —quan tenia tota una vida per davant, plètòrica de facultats i d'entusiasme, i un llarg i interessant treball a fer— moria precisament en acte de servei professional. Si féssim ús dels tòpics, fins gosariem dir que moria feliç. Però què estava duent a terme una comesa, una tasca a la qual havia consagrat tota la seva existència i on se sentia plenament realitzat.

Si com és escrit el poeta clàssic grec Memandre, aquells que els déus estimen, moren joves, hem de

creure que el nostre bon amic Lluís era un dels estimats dels déus. Segur que aquests, malgrat la seva divinitat, de tant en tant els deu fiblar el diable de la gelosia, i tot contemplant des de l'altura, la labor que duia a terme en Lluís, l'han volgut a la seva vora per tal que els faci, per a ells, aquells interessants i instructius reportatges, referits ara a les trifolgues que s'esdevenen d'una a l'altra gal·làxia.

Tú, Lluís, havies dit sempre que allò que més et preocupava era la credibilitat; o sigui, que senties un especial i fort interès per les coses que mereixen d'ésser cregudes.

Doncs, bé. Ara, més que mai, tens l'ocasió de demostrar-nos-ho. Ara és quant pots fer-nos el millor reportatge de tots els que has forjat.

El gran novel·lista rus Lleó Tolstoi, a "Guerra i Pau" té escrita una frase que creiem que ens ve com l'anell al dit, en aquesta breu remembrança. Diu: La mort no és res més que un canvi de missió.

I la teva missió, la teva empresa, d'ara endavant, —tu que sempre has anat percaçant tota mena de notícies a diferents punts del nostre gran, i alhora petit, món— és la d'ail·lçonar-nos. Des d'allà on et trobis, fes-nos arribar adesiara les teves vivències de tot allò que, per a nosaltres, malgrat intuir-ho i fins creure-ho, no acabem d'entendre-ho del tot.

Per tant, no podem dir-te que desconsis en pau, sinó que continuïs donant fe de la teva vitalitat, del teu optimisme, de la teva cordialitat, del teu afany de fer-nos conèixer, per mitjà de les ones electromagnètiques, tot allò que el teu esperit inquiet i dinàmic cercava amb un delit sense límits i amb una il·lusió engrescadora i estimulante.

Perquè malgrat allò que diu Memandre, nosaltres, els afligits membres del "Foyer", creiem sincerament que aquelles persones que veritablement Déu estima no moren mai.

R. MUNNÉ I COLL